

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. május 8.

Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és éltetőnkben

Kedves Testvérek!

A húsvéti idő, melyet örömmel élünk át a liturgia vezetésével, kiemelkedő módon a Szentlélek ideje, akit a megfeszített és feltámadott Krisztus „mérték nélkül” (vö. *Jn 3,34*) ajándékozott nekünk. Ez a kegyelmi időszak a Pünkösd ünnepével zárul majd, amikor az Egyház újra átéli a Szentlélek kiáradását Máriára és Apostolokra, aki együtt imádkoztak az utolsó vacsora termében.

De ki a Szentlélek?

A Krédóban hittel valljuk: „Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és Éltetőnkben”. Az első igazság, amelyet megvallunk róla az, hogy a Szentlélek Küriosz, Úr. Ez azt jelenti, hogy valóságos Isten, mint az Atya és a Fiú, akit mi épp úgy imádunk és dicsőítünk, mint az Atyát és a Fiút. A Szentlélek ugyanis a Szentháromság harmadik Személye, a feltámadott Krisztus nagy ajándéka, aki megnyitja elménket és szívünket, hogy higgyünk Jézusban mint az Atyától küldött Fiúban, aki elvezet minket az Istennel való közösségre és barátságra.

Most elsősorban annál az igazságnál szeretnék megállni, hogy a Szentlélek Isten életének kimeríthetetlen forrása bennünk. Az ember mindig és mindenütt teljes és boldog, igazságos és jó életre vágyik, olyan életre, amelyet nem fenyeget a halál, hanem tökéletesen ki tud bontakozni és meg tud érlelődni. Az ember vándorként kel át az élet pusztaságain, és szomjazik az élő, friss forrásvízre, amely alapján csillapítani tudja a fényre, szeretetre, szépségre és békére irányuló vágyát. Ezt a vágyat valamennyien érezzük! És Jézus adja nekünk ezt a vizet: ez a víz a Szentlélek, aki az Atyától származik, s amelyet Jézus áraszt a szívünkbe. „Én azért jöttem, hogy életük legyen és egyre bőségesebben legyen” – mondja Jézus (*Jn 10,10*).

Jézus a samariai asszonynak azt ígérte, hogy bőségesen és véglegesen „élő vizet” ad mindazoknak, akik elismerik, hogy Ő a Fiú, akit az Atya üdvözítésünkre küldött (vö. *Jn 4,5–26; 3,17*). Jézus azért jött, hogy ezt az „élő vizet”, aki a Szentlélek, nekünk ajándékozza, azért, hogy Isten vezérelje, éltesse és táplálja az életünket. Amikor azt állítjuk, hogy a keresztény ember lelki ember, éppen ezt akarjuk mondani: olyan személy, aki Isten szerint, a Szentlélek szerint gondolkodik és cselekszik.

De fölteszem magamnak a kérdést: Vajon mi Isten szerint gondolkodunk-e? Isten szerint cselekszünk-e? Vagy hagyjuk, hogy sok egyéb, ami nem Isten szerint való, irányítson bennünket? Ezekre a kérdésekre mindegyünknek a szíve mélyén kell válaszolnia.

És ezen a ponton föltehetjük a kérdést: Miért tudja ez a víz alapján eloltani a szomjunkat?

Tudjuk, hogy a víz az élet lényeges feltétele; víz nélkül meghalunk, a víz csillapítja a

szomjúságot, megtisztít, termékenyvé teszi a földet. A Rómaiaknak írt levélben találjuk ezt a kifejezést: „Isten szeretete kiáradt a szívünkbe a Szentlélek által, aki nekünk adatott” (5,5).

Az „élő víz”, a Szentlélek, a Feltámadott Ajándéka, aki bennünk lakozik, megtisztít, megvilágosít, megújít, átalakít, hogy Isten életének részesévé tegyen, aki a Szeretet. Ezért Pál Apostol állítja, hogy a keresztény ember életét a Szentlélek és az ő gyümölcsei, „a szeretet, jóság, hűség, szelídség, önuralom” (Gal 5,22–23) éltetik. A Szentlélek mint „fiúkat az Egyszülött Fiúban” vezet be minket az isteni életbe.

A Rómaiaknak írt levél egy másik helyén, amelyet már többször említettünk, Szent Pál ezt így foglalja össze: „Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét félelemben éljete, hanem a fogadott fiúság Lelkét nyertétek el, általa kiáltjuk: Abba, Atya! A Lélek maga tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekei, akkor örökösei is: Istennek örökösei, Krisztusnak társörökösei. Előbb azonban szenvednünk kell vele együtt, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” (8,14–17.)

Ez az a drága ajándék, amelyet a Szentlélek hoz a szívünkbe: Isten élete, az igaz fiak élete; a bensőség, a szabadság, az Isten irgalmasságába és szeretetébe vetett bizalom kapcsolata, amelynek hatására más szemmel nézünk másokra, közeliekre és távoliakra, testvéreknek látjuk őket Krisztusban, akiket tisztelnünk és szeretnünk kell. A Szentlélek megtanít Krisztus szemével látni, úgy élni, ahogyan Ő élt, úgy gondolkodni az életről, ahogyan Ő gondolkodott.

Az élő víz, aki a Szentlélek, ezért tudja eloltani életünk szomjúságát, mert arra tanít, hogy Isten gyermekeként szeret bennünket, hogy gyermekeként szerethetjük Őt, s hogy az Ő kegyelmével Isten gyermekeként élhetünk, mint Jézus.

És mi, meghalljuk-e a Szentlelket? Mit is mond nekünk a Szentlélek? – Ezt mondja: Isten szeret téged. Ezt mondja nekünk: Isten szeret téged, jót akar neked. De vajon mi szeretjük-e igazán Istent és a többieket úgy, mint Jézus?

Engedjük, hogy vezessen bennünket a Szentlélek! Engedjük, hogy szóljon a szívünkhöz, és mondja: szeretet az Isten, Isten vár ránk, Atya az Isten, jóságos atyaként szeret bennünket, valóban szeret bennünket – de ezt csak a Szentlélek mondhatja el a szívnek.

Halljuk meg a Szentlélek szavát, hallgassunk a Szentlélekre, és haladjunk előre a megbocsátás, az irgalmasság és a szeretet ezen útján.